ప్లాట్‌ఫాం పిన్ని

రాత్రి పదిన్నరకు కుమార్ నుంచి ఫోనొచ్చింది."నువ్వు వెంటనే బయల్దేరి విశాఖ వచ్చేయి" అన్నాడు. గొంతులో ఉద్విగ్నత వల్లనుకుంటాను మాట స్పష్టంగా విన్పించలేదు. ఎప్పుడూ ప్రశాంతంగా, నింపాదిగా మాట్లాడే కుమార్... అంత ఎక్జయిట్ కావటం నేనెప్పుడూ ఎరుగను. నాతోపాటు ఆంధ్రా యూనివర్శిటీలో పర్యావరణ శాస్త్రాన్ని చదివి, రీసెర్చి పూర్తయ్యాక అక్కడే లెక్చరర్‌గా స్థిరపడ్డాడు. నేను సైంటిస్ట్‌గా పర్యావరణ పరిరక్షణకోసం నా వంతు కృషి చేస్తున్నాను.

"ఏమిటీ విషయం?" అన్నాను.

"మెల్లగా అంటావేమిటి... పెద్ద విశేషం... నా స్టూడెంట్స్‌కి అరకులోయలో బట్టమేకపక్షి కన్పించిందట. వెంటనే బయల్దేరు. నేనీరోజే బయల్దేరి అరకు వెళ్తున్నా. గెస్ట్‌హౌస్ బుక్ చేశాను. దాన్ని మళ్ళా నా కళ్ళతో చూసే వరకు మనశ్శాంతి ఉండదు" అన్నాడు.

అతని మాటలు విన్నాక నేనూ విపరీతమైన ఉద్విగ్నానికి లోనైనాను.

"నిజంగానా... వాళ్ళేమీ పొరపాటు పళ్ళేదు కదా"

"నో ఛాన్స్... వాళ్ళు నా విద్యార్థులు" అన్నాడు. అతని గొంతులో ధ్వనించిన అచంచలమైన ఆత్మవిశ్వాసం... యం.యస్సీ పర్యావరణ శాస్త్రంలో గోల్డ్ మెడలిస్ట్ అతనే మరి.

బట్ట మేక పక్షి... గ్రేట్ యిండియన్ బస్టర్డ్... పిహెచ్.డి లో నా రీసెర్చి టాపిక్ అదే... ప్రస్తుతం అంతరించి పోతున్న జీవజాతుల్లో బట్టమేక పక్షి కూడా ఒకటి. పులికాట్, కొల్లేరు, నీలపట్టు సరస్సుల వద్దకు ప్రతియేటా అక్టోబర్ నవంబర్ మాసాల్లో వందల

సంఖ్యలో వలస వచ్చే ఈ పక్షి రాను రాను కనుమరుగైంది. మనుషులు తమ ఆహారం కోసం వీటిని వేటాడటం, పర్యావరణ కాలుష్యం, కర్బన ఉద్గారాలు, పెరుగుతున్న ఉష్ణోగ్రతలు... కర్ణుడి చావుకు వంద కారణాల్లా... ఈ పక్షి అదృశ్యం కావడం వెనక ఎన్ని కారణాలో...

యాభయ్యవ దశకంలో పర్యావరణ వేత్తలకు కర్నూల్లో కన్పించిన ఈ పక్షి మరలా ముప్పయ్యేళ్ళ విరామం తర్వాత రొల్లపాడు అనే గ్రామంలో మనుషుల కంట పడింది. అంటే కుమార్ చెప్పింది నిజమే అయితే రొల్లపాడులో కన్పించాక మరో ముప్పయ్యేళ్ళకు బట్టమేక పక్షిని చూసిన వాళ్ళం మేమే అవుతాం.

ప్రయాణానికి సన్నద్ధమౌతున్నప్పుడు "రిజర్వేషన్ లేకుండా ఉన్నపళంగా బయల్దేరితే యిబ్బంది పడ్తారండి" అంది రాణి. మా పెళ్ళయి పన్నెండేళ్ళు. పెళ్ళయిన కొత్తలో ఓ తల్లి పసిపిల్లాడి గురించి ఆరాటపడ్డట్టు నాగురించి ఆరాటపడితే నవ్వొచ్చేది. యిప్పటికీ అంతే. మారలేదు.

"పర్లేదులే. ఉదయం విజయవాడ వెళ్ళే యింటర్‌సిటీ ఉందిగా. ఎక్కేస్తాను. పన్నెండు కల్లా విజయవాడ చేరుకుంటాను. మరో రెండు గంటల్లో వైజాగ్ వెళ్ళే యింటర్ సిటీ ఉంది. నో ప్రాబ్లం"

"మధ్యాహ్నం భోజనం సంగతేంచేస్తారు? స్టేషన్లో పెట్టే తిండి బావుండదండి. మీకు సరిపడదు. ఆరోగ్యం పాడవుతుంది. క్యారియర్ కట్టిస్తాను" అంది రాణి.

"ఎందుకురా అబ్బాయ్... మా తులసి పిన్ని ఉండేది విజయవాడేగా. ఫోన్ చేసి చెప్తే చాలు రెక్కలు కట్టుకుని స్టేషన్లో వాలిపోతుంది. కమ్మటి భోజనం తయారు చేసుకుని తెస్తుందిలే. తులసి పిన్ని చేతివంట మహారుచిగా ఉంటుందని మన బంధువులందరూ చెప్పుకుంటారు" అంది అమ్మ.

విజయవాడలో తులసి అనే ఒకావిడుందని, అమ్మకు పిన్ని అవుతుందని మొట్టమొదటిసారి విన్న నేను "యింతకు ముందెప్పుడూ ఈ పిన్ని గురించి చెప్పలేదేంటమ్మా" అని అమ్మనడిగా.

"పిన్ని అంటే స్వంతం కాదులేరా... ఏదో దూరపు చుట్టరికం. పిన్నంటే నాకంటే వయసులో పెద్దదనుకునేవు. చిన్నా పెద్దా అందరూ ఆవిణ్ని పిన్ని అనే పిలుస్తారు. నాకూ

అలా అలవాటైంది. విజయవాడమీదుగా మనవాళ్ళెవరైనా వెళ్తుంటే, ఏ మధ్యాహ్నానికో, రాత్రి భోజనసమయానికో రైలు స్టేషన్ చేరేలా ఉంటేనే ఈవిడ అందరికీ గుర్తొస్తుంది"

"అదేంటి?"

"అంతేరా...తులసి పిన్నికి కొద్దిగా దాదస్తంలే. చుట్టుపక్కల పెళ్ళిళ్ళు, పేరంటాలు జరిగితే యిళ్ళకెళ్ళి వంటలు చేసి పెడ్తుంది. ఎవరైనా తెల్సిన వాళ్ళు విజయవాడమీదుగా వెళ్తున్నారని కబురందితే చాలు భోజనాలు చేసుకువచ్చి ట్రెయిన్లో వాళ్ళకి అందిస్తుంది. సమయం దొరికితే దగ్గరుండి తినిపిస్తుంది కూడా. అందుకే ఆవిణ్ని అందరూ ప్లాట్ ఫాం పిన్ని అని చాటుగా చెప్పుకుని నవ్వుకుంటారు"

అంత ఉదారత్వం, బంధుప్రీతి చూపించే వ్యక్తిని చూసి నవ్వుకోవటం ఏమిటో...తాము చెయ్యలేకపోతున్న మంచి పనిని ఆమె చేస్తోందన్న గిల్టీ ఫీలింగ్ నించి తప్పించుకోడానికి కప్పుకునే ముసుగేమో...

మరునాడుదయం ట్రెయిన్లో కూచున్నప్పటినుండి ఉత్సుకత...విజయవాడ ఎప్పు డెప్పుడు వస్తుందా... తులసి పిన్నిని ఎప్పుడు కల్సుకుంటానా అని...

'తులసి పిన్ని వెయిటింగ్ రూం దగ్గర నిలబడి ఉంటానంది. గుర్తు పట్టడం సులభం. చేతిలో టిఫిన్ క్యారియర్ పట్టుకుని నిలబడి ఉంటుంది' అంది అమ్మ.

బండి విజయవాడ చేరుకునేప్పటికి సమయం పన్నెండున్నర అయింది. ఒకటో ఫ్లాట్‌ఫాం మీదున్న వెయిటింగ్‌రూంని వెతుక్కుంటూ నడుస్తున్నా. రెండో తరగతి ప్రయాణీకుల విశ్రాంతి గది తలుపుకి వారగా నిలబడి ఉందామె. కుడిచేతిలో నాలుగు గిన్నెల స్టీల్ క్యారియర్, ఎడంచేతిలో ఖద్దరు సంచీ, అరిటాకులు పట్టుకుని తన ముందునించి వెళ్తోన్న వ్యక్తుల వైపు ఆసక్తిగా చూస్తోంది.

నేను తనకు దగ్గరగా వెళ్ళి నిలబడి "తులసి పిన్నీ" అన్నాను.

ఆమె మొహం విప్పారింది. కళ్ళు సంతోషంతో తళతళలాడాయి. "నువ్వేనా మా సుభక్క కొడుకువి" అంది కుడిచేతిలో ఉన్న క్యారియర్ని కింద పెట్టి, నా చేతిని ఆప్యాయంగా పట్టుకుని.

తులసి పిన్నికి వయసు యాభైకి దగ్గరగా ఉంటుంది. మనిషి పొడవుకాదు. అలాగని

పొట్టి కాదు. ఓ మోస్తరుగా ఉంది. మనిషి రివటలా ఉంది. వంటలు చేసి పొట్టపోసుకోవాలిగా. నిరంతర శ్రమ వల్ల వళ్ళుచేసి ఉండదు. ఆమెలో చప్పున నన్నాకర్షించిన విషయం ఆ వయసులో కూడా ఉరకలేస్తున్న ఉత్సాహం... దుమికే జలపాతంలా... ఉరికే వరద గోదారిలా..

"సుధక్క ఎలా ఉంది? నన్నెప్పుడైనా గుర్తు చేసుకుంటూ ఉంటుందా? ఎందుకుండదూ... నేనంటే అక్కకి ఎంత అభిమానమో.. ఎప్పుడో పదిహేనేళ్ళ క్రితం రాజమండ్రినుండి హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నారని కబురు పెడ్తే యిదిగో యిక్కడే ఈ ప్లాట్‌ఫాంపైనే కలిశాను. మీ నాన్నగారు కూడా ఉన్నారు. పులిహోర, దద్దోజనం చేసుకుని తీసుకొచ్చాను. ఆ తర్వాత కబురూ కాకరకాయ ఏవీలేవు. మళ్ళా యిన్నాళ్ళకి మీ అమ్మకి నేను గుర్తొచ్చినందుకు సంతోషం నాయనా" అంటూ చీరచెంగుతో కన్నీళ్ళు వత్తుకుంది. స్టీల్ క్యారియర్ చేత్తో పుచ్చుకున్నాను. చాలా బరువుగా ఉంది. అనువుగాఉన్న చోటు చూసుకుని కూచున్నాం.

"పిన్నీ... క్యారియర్ యింత బరువుంది. నేనొచ్చేవరకు కింద పెట్టి నిలబడొచ్చుగా. చేతిలో పట్టుకునే నిలబడ్డావెందుకు? నొప్పి వేయలేదూ" అన్నాను.

"క్యారేజి చేతిలో లేకపోతే నువ్వెక్కడ గుర్తుపట్టకుండా వెళ్ళిపోతావోనని భయపడ్డాను నాయనా. వంద రూపాయలు పెడ్తే చాలు మంచి హోటల్లో నాలుగు కూరల్తో భోజనం దొరుకుద్ది. పెద్ద ఉద్యోగస్థుడివి. నీకా స్థోమతుంది. కానీ నీకోసమని శ్రద్ధగా వండుకుని తెచ్చిన భోజనం నీకు తిన్పించకపోతే నా మనసు అల్లాడిపోతుంది. నాకీపాటి మనశ్శాంతి దొరికేది నా అనేవాళ్ళకి కడుపునిండా తిండి పెట్టిన రోజే నాయనా... ఎప్పుడో తప్ప నన్ను తల్చుకోరు మన చుట్టాలు బంధువులు... అటువంటి అవకాశంకోసం తహతహలాడిపోతుంటాను తెలుసా... రాక రాక మా సుధక్క కొడుకొస్తే ఆ అవకాశాన్ని జారవిడుచుకుంటానా?" అంది.

అరిటాకుని కడిగి నా ఎదురుగా పర్చింది. స్టీల్ క్యారేజీ విప్పి గిన్నెలు చుట్టూ పెట్టింది.సంచిలోని హాట్ ప్యాక్‌లో తెచ్చిన వేడి వేడి అన్నం... గోంగూర పప్పు... బంగాళాదుంప వేపుడు... నిమ్మకాయ చారు, మజ్జిగ మిరపకాయలు... గడ్డ పెరుగు... అంత రుచికరమైన భోజనం నేనెప్పుడూ తినలేదు. ఎంత ఆప్యాయంగా తిన్పించిందో.. కొసరి కొసరి... కమ్మటి కబుర్లతో కలిపి... ఆమె ప్రతి మాటా తీయటి అనుబంధాల

పూట...

"ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు చూశాను నిన్ను... ఎంత పెద్దవాడివైపోయావో... పెద్ద సైంటిస్ట్‌వైనావని అక్క చెప్పింది. యింకా గొప్పవాడివై మంచి పేరు తెచ్చుకో నాయనా. ఎంత ఎత్తుకి ఎదిగినా ఈ పిన్నిని మాత్రం మర్చిపోకు. నేను బతికేదే మీ ప్రేమలూ ఆప్యాయతల కోసం..." అంది తను తెచ్చిన సీసాలోని నీళ్ళు అందిస్తూ... ఆమె కళ్ళు మరలా చెమ్మగిల్లాయి.

నగర జీవితంలోని హిపోక్రసీ... ప్లాస్టిక్ నవ్వులు... హృదయంలోంచి గాక పెదాలమీంచి దొర్లే మాటలు గుర్తొచ్చాయి. పరిచయం అయి కొన్ని నిముషాలే ఐనా స్వచ్ఛమైన ప్రేమతో, ఆప్యాయంగా మాట్లాడిన తులసి పిన్నంటే చాలా యిష్టమేర్పడింది. అనుబంధాలకి బంధుత్వాలు కావాలా... సంవత్సరాల తరబడిన పరిచయాలు కావాలా... కావల్సింది మనిషితనం కదా. మనిషి మనిషికి బంధువు కాదా. ప్రేమించడానికి అంతకన్నా బలమైన కారణాలు అవసరమా...

వైజాగ్ వెళ్ళే ట్రెయిన్ కదిలేవరకు పిన్ని నాతో పాటే ఉంది. గలగలా మాట్లాడుతూనే ఉంది. నాతో మాట్లాడటం కోసం యుగాల తరబడి ఎదురుచూసినట్లు...నాతో మాట్లాడాలనుకున్న వేనవేల విషయాలు ఒక్కటి కూడా పొల్లుపోకుండా చెప్పేయాలనే ఆరాటం... భూమిలోంచి జలవూరినట్లు వూరుతున్న కబుర్లు... మాటల ప్రవాహం...

అరకులో కుమార్ అతని నలుగురు విద్యార్థులు నన్ను సాదరంగా ఆహ్వానించారు. ఉదయం లేచినప్పటినుండి బట్టమేకపక్షి కోసం వళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని చెట్టూ పుట్టా వదలకుండా లోయంతా గాలించడమే పని... ఐదు రోజుల తర్వాత నిరాశలోకి జారుకోబోతున్న తరుణంలో అది కంట పడింది. మా అందరిలోకి కొత్త ఉత్సాహం ప్రవేశించింది. దాన్ని ఒడుపుగా పట్టుకుని మరునాడు రొల్లపాడులో ఉన్న బట్టమేక పక్షుల సంరక్షణ కేంద్రంలో అప్పగించాం. ఓ బృహత్తర కార్యాన్ని సాధించిన తృప్తితో హైద్రాబాద్ తిరుగు ప్రయాణమైనాను.

మళ్ళా నా ఉద్యోగ బాధ్యతల్లో మునిగిపోయినా తులసి పిన్ని మాత్రం పదే పదే గుర్తుకొచ్చి అశాంతిని కలుగచేసేది.

'ఎంత గొప్పవాడివైనా ఈ పిన్నిని మాత్రం మర్చిపోకు నాయనా' అంటూ

సజలనయనాల్తో వేడుకున్న తులసి పిన్ని...

యిహ మనసుని శాంత పర్చటం వశం కాక రెండ్రోజులు శెలవు పెట్టి విజయవాడ బయల్దేరాను.

వద్దన్నా వినకుండా తులసి పిన్ని స్టేషన్ కొచ్చింది. "విజయవాడ పెద్ద వూరేం కాదుగా పిన్నీ. యిల్లు కనుక్కోలేనా ఆ మాత్రం" అన్నాను నవ్వుతూ.

"వూరు కొత్త కదా. యిల్లు కనుక్కోవడంలో యిబ్బంది పడ్తావని వచ్చా బాబూ" అందామె.

సత్యన్నారాయణపురంలో విశాలమైన ప్రాంగణంలో ఐదు వాటాలున్నాయి. ఓ వాటాలో పిన్ని ఉంటోంది. రెండు పడక గదులు, ఓ కిచెన్, హాలు, ఓ పూజ గది... చాలా పొందిగ్గా ఉంది యిల్లు. ఆ ప్రాంగణంలోని ఐదు వాటాలకి కలిపి ఓ కుళాయితో పాటు, గిలక బావి కూడా ఉంది. రకరకాల పూల మొక్కలు, కూరగాయమొక్కలు... పెరటినిండా అరటి చెట్లు...

యింట్లో ఒక్కతే ఉంటుందనుకుంటాను. మరో ప్రాణి ఉన్న దాఖలాలేవీ కన్పించలేదు మరి. ఒక్క మనిషి కోసం ఆ యిల్లు పెద్దదే అన్పించింది. అమ్మని పిన్ని గురించి వివరాలడిగినప్పుడు, 'నాకూ పెద్దగా తెలీవురా అబ్బాయ్.. చెప్పాగా చాలా దూరపు చుట్టరికమని. మన గురించి మనం పట్టించుకునే తీరికే దొరకటం లేదు. వేరే వాళ్ళ వివరాలేం తెలుసుకుంటాం?' అంది.

వెండిపళ్ళెంలో అరిటాకు వేసి కంది పచ్చడి, టమేటా పప్పు, అరటికాయ వేపుడు, పేరిన నెయ్యితో వేడి వేడి అన్నం పెట్టింది. తృప్తిగా తిన్నాను. భుక్తాయాసం వచ్చేలా...

పడగ్గదిలో ఫ్యాన్ వేసి "కొద్దిసేపు పడుకుని విశ్రాంతి తీసుకో నాయనా. వెంకట సుబ్బయ్య వాళ్ళింట్లో మనవణ్ణి ఉయ్యాల్లో వేస్తున్నారు. మన పక్క వీధిలో నాలుగో యిల్లే. యాభై మంది దాకా బంధువులకి భోజనాలు తయారు చేయాలి. వంటలో సాయం చేయమని అడిగారు. పొరుగువాళ్ళకి ఆ మాత్రం సాయం చేయకపోతే ఎలా చెప్పు. వెళ్ళొస్తాను. బోర్ కొడితే టీవీ పెట్టుకో. తొందరగానే పని తెముల్చుకుని వచ్చేస్తాలే" అంది.

పిన్నితో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలని మనసులో ఉన్నా వంటలు చేయడం ఆమె జీవనాధారం కదా అని సర్ది చెప్పుకున్నాను. కానీ పిన్ని సాయం చేస్తున్నాననటుందేమిటి? వంటలు చేసుకుని బతుకుతున్నానని చెప్పుకోడానికి నామోషీ

పడి ఉంటుంది.

నిద్ర పట్టలేదు. పిన్ని వెళ్ళిన గంటకి కాలింగ్ బెల్ మోగితే వెళ్ళి తలుపు తీశాను. వచ్చింది పనిమనిషని తెల్సుకుని ఆశ్చర్యపోయాను. పిన్ని వంటలు చేసి బాగానే సంపాయిస్తున్నట్లుంది... పనిమనిషిని కూడా మెయింటెయిన్ చేస్తుంది అనుకున్నాను. పనిమనిషిక్కూడా దాదాపు తులసి పిన్నంత వయసే ఉంటుంది. అంట్లు తోమి కిచెన్లో సర్దిపెట్టింది. బట్టలుతికి పెరట్లోఉన్న దండేనికి ఆరవేసి అవి ఎగిరిపోకుండా క్లిప్పులు పెట్టింది.

"పనంతా చేసేశాను. వెళ్తాను బాబూ" అంటూ వెళ్ళబోయి, ఆగి వెనక్కి తిరిగి, "ఏ వూరు బాబూ మీది? అమ్మగారికి బంధువులా?" అని అడిగింది.

"నాకు పిన్ని వరసవుతుందిలే. నేను హైద్రాబాద్ నించి వచ్చాను"

"ఏదైనా పనిమీద వచ్చారా?"

"లేదు. పిన్నిని చూసిపోదామనే వచ్చాను"

ఆ సమాధానం వూహించలేదో ఏమిటో కొద్దిసేపు నావైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది. మెల్లగా కదిలి నాదగ్గరగా వచ్చి నిలబడింది.

"ఈ అమ్మకాడ దాదాపు పదేళ్ళనించి పన్జేస్తున్నా. ఎవరొచ్చినా వాల్లవాల్ల పన్ల మీద వచ్చి అమ్మింట్లో తేరగా ఉండి రకరకాల వంటలు అడిగి సేయించుకుని తిని పోయినోళ్ళే తప్ప ఒక్కరైనా అమ్మకోసం వచ్చిన పాపాన పోలేదు. మీరే మొదటోల్లు బాబూ. యిన్నాల్లూ అనుకునేదాన్ని. అమ్మ సత్తెకాలపుది. అందర్నీ తనవాల్లనుకుని నమ్మి వాల్లకి సవుకర్యంగా ఉండాలని తెగ యిదైపోతుంది కదా. ఈ అమ్మకోసం అచ్చం అమ్మమీది అబిమానంతో ఎవర్నయినా రావటం నేను బతికుండగా సూత్తానో లేదోనని. యిప్పుడు మనసుకి పెశాంతంగా ఉంది. నిన్నా దేముడు సల్లంగా సూత్తాడు" అంది.

"మా పిన్ని వంటలు చేసి బాగానే సంపాయిస్తున్నటుందే" అన్నాను అవకాశం దొరికింది కాబట్టి కొన్ని ప్రశ్నలకైనా సమాధానాలు రాబట్టవచ్చనే ఆశతో..

ఆమె నా వైపు మరోసారి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "వంటలు చేసి సంపాయిచ్చాల్సిన కర్మ ఆయమ్మకేం పట్టింది బాబూ. నూజివీడులో పదెకరాల మామిడి తోట ఉంది. యిక్కడ

నిడమానూరులో పన్నెండెకరాల మాగాణి ఉంది. పదేళ్ళ క్రితం పెనిమిటి పోయినా దైర్నంగా నిలబడి కూతుర్ని డాకటేరు చదివించింది. కూతురూ అల్లుడూ అమెరికాలో ఉంటారు. లంకంత యిల్లు... ఈ పోర్సన్లన్నీ అమ్మగారివే. తనకోసం ఓ పోర్సన్ ఉంచుకుంది. అంతే"

ఆశ్చర్యపోవటం నావంతయింది. యిన్ని ఆస్తులు పెట్టుకుని హాయిగా కాలుమీద కాలేసుకుని, వచ్చే పంటసాయాన్ని, అద్దె డబ్బుల్ని అనుభవిస్తూ కూచోక యిలా వంటలు చేయడాలు, ట్రెయిన్లో వెళ్ళేవాళ్ళకోసం క్యారియర్లు మోయడాలు ఎందుకో అర్థం కాలేదు. అదే విషయం అడిగాను.

"చెప్పాగా బాబూ పిచ్చమ్మని... అందరికీ తన శాతనైనంత సాయం చేయాలంటుంది. అందర్నీ తన వాళ్ళనుకొంటుంది. అమ్మ వంటలు శానా రుచిగా సేస్తుంది. దీన్ని అలుసుగా తీసుకుని వంటవాళ్ళని పెట్టుకుంటే అయ్యే కర్సు మిగులుద్దని అమ్మని పిలుత్తారు. వాల్లు అబిమానెంతో పిలుత్తున్నారని బెమ పడ్తుంది తప్ప ఈమె మంచితనాన్ని అవసరానికి వాడుకుంటున్నారని సెప్పినా యిన్పించుకోదు" అంది.

ఆమె వెళ్ళిపోయిన చాలాసేపటివరకు తులసి పిన్ని గురించి ఆలోచిస్తూ గడిపాను. మానవ సంబంధాలన్నీ డబ్బుతో ముడిపడిఉన్న ఈ రోజుల్లో యింత నిస్వార్థంగా పరాయివాళ్ళకోసం బతికేవాళ్ళు కూడా ఉన్నారా... ఉన్నారని ఎవరైనా చెప్పినా, పిన్నితో పరిచయం కాకుండా ఉంటే, నేనూ నమ్మేవాణ్ణి కాదు. ఏడు గంటలకు పిన్ని హడావిడి పడిపోతూ వచ్చింది."ఆకలేస్తోందా...చిటికెలో వండేస్తాను. ఏంకూరలు వండమంటావు? నీకేం యిష్టమో చెప్పు. వండి పెడ్తాను" అంటూ వంట గదిలోకి దూరింది.

ఆమె మొహంలో అలసట కన్పిస్తోంది.

"యిప్పటిదాకా కష్టపడి వచ్చావు కదా పిన్నీ. నువ్వు రెస్ట్ తీసుకో. నా ఒక్కడికోసం ఏం వండుతావు? మధ్యాహ్నం మిగిలిన అన్నం ఉంటే పెరుగేసుకుని తినేస్తాలే" అన్నాను.

"మిగిలిన అన్నం పనిమనిషి పట్టుకెళ్ళిపోతుంది. వంట నీ ఒక్కడికేనా... నేను తినొద్దా... బాగా ఆకలేస్తోంది కూడా" అంది నవ్వుతూ.

"అదేంటి? వాళ్ళింట్లో వంటలు చేశావుగా. తిని రాలేదా?"

"పాపం తినమనే అన్నారు. నాకే అలవాటు లేదు. ఎక్కడ వంటలు చేసినా మళ్ళా నా యింటికొచ్చి వండుకుని తింటేతప్ప తృప్తిగా ఉండదు. ఐనా వాళ్ళకి సాయం చేయడానికని

వెళ్ళి తినేసి వస్తే ఏం బావుంటుంది చెప్పు? సాయంలో ఎప్పుడూ బదులు కోరకూడదు అనేవాడు ఈయన బతికున్న రోజుల్లో" అంది.

భోజనాలయ్యాక పెరట్లో మంచాలు వేసింది. మాటల సందర్భంలో తన భర్తకు సంబంధించిన విషయాలు చెప్పింది.

"పరిపూర్ణమైన జీవితం అంటే నిండా నూరేళ్ళు బతకటం కాదని ఈయన అనేవాడు. బతికినన్నాళ్ళు పదిమందికి చాతనైన సాయం చేస్తూ, అందర్నీ ప్రేమిస్తూ వాళ్ళ చేత ప్రేమించబడ్తూ ఆత్మీయతల్తో అనుబంధాల్తో పెనవేసుకున్న జీవితమే నిండైన జీవితం అనేవాడు. పంటపొలాలకి ఎరువులు కొంటానికని వెళ్ళి తిరిగొస్తూ యాక్సిడెంట్లో చనిపోయే రోజు వరకు... బతికినన్నాళ్ళు ఆయన అలానే బతికాడు. నేనూ అలానే బతుకుతున్నాను. నాకంటూ పెద్దగా కోరికలంటూ ఏమీ లేవు. చనిపోయే క్షణం వరకు యిలా సాటి మనిషిని ప్రేమిస్తూ వాళ్ళ అభిమానంలో తనివితీరా తడిసిపోవాలని"

ఎంత పిచ్చిదో... తను ప్రేమిస్తోంది నిజమే... వాళ్ళచేత నిజంగా ప్రేమించబడ్తోందా అనేదే అనుమానం...

ఉదయం లేచి టిఫిన్ చేసి పెట్టాక, "పార్వతమ్మ రమ్మంది. కూతురికి సారె పంపాలట. పిండివంటలు చేయాలి.ఆ పిల్ల నాకూ తెలుసు. అత్తారి వూరు రాజమండ్రి." అంది. వెళ్ళబోయే ముందు "బోర్ కొడ్తుందేమో సినిమాకెళ్ళకూడదూ" అంది.

నేనున్న రెండ్రోజుల్లో పచ్చళ్ళు పెట్టాలని ఓ సారి, ఎదురింట్లో మామ్మగారికి సుస్తీ చేసిందని మరోసారి బైటికెళ్ళింది.

నేను తిరుగు ప్రయాణమైన రోజు "నువ్వొచ్చిన పని సానుకూలమైందా బాబు... నేనే నీతో ఎక్కువ సమయం గడపలేకపోయాను. మరోలా అనుకోవుగా" అంది తప్పు చేసిన దానిలా తలవొంచుకుంటూ.

"నేనొచ్చిన పని దివ్యంగా పూర్తి చేసుకుని వెళ్తున్నాను పిన్నీ. థ్యాంక్స్" అన్నప్పుడు సిగ్గు పడిపోయింది.

హైద్రాబాద్ తిరిగొచ్చిన వారానికి ఆరో తరగతి చదువుతున్న నా కూతురు నీహ టీవీలో చూపించిన కోపెన్‌హాగన్ సదస్సు చివరిరోజు విశేషాలు చూసి "నాన్నగారూ...

అంతరించిపోతున్న జాతులంటే ఏమిటి?" అని అడిగింది.

"మనిషి తన స్వార్థంకోసం పర్యావరణాన్ని కలుషితం చేయడం వల్ల, జంతువుల్ని ఆహారంకోసమో, ఆదాయంకోసమో విచక్షణారహితంగా చంపటం వల్ల కొన్ని జీవజాతులు నశించిపోయే ప్రమాదం ఏర్పడింది. వాటిని కాపాడుకోవాల్సిన బాధ్యత మన మీద ఉందమ్మా" అన్నాను.

"ఏమిటవి?"

"పులులూ, ఏనుగులు, ఖడ్గమృగాలు... బట్టమేక పక్షులు..." అని కొంత విరామం తర్వాత చెప్పాను "ప్లాట్‌ఫాం పిన్ని కూడా".

నీహ తన వెడల్పాటి కళ్ళని విప్పార్చి "నాకర్థం కాలేదు నాన్న గారు. ప్లాట్‌ఫాం పిన్నెవరు" అంది.

"చాలా వేగంగా అంతరించిపోతున్న జాతమ్మా. యిన్ని కోట్ల జనాభాలో పిడికెడంత మందే మిగిలున్నారు. వాళ్ళని కాపాడుకోవాల్సిన బాధ్యతతోపాటు ఈ జాతి వృద్ధి చెందేలా కృషి చేయాల్సిన బాధ్యత మన మీదుంది. లేకపోతే మానవ మనుగడే ప్రశ్నార్థకమయ్యే ప్రమాదం పొంచి ఉందమ్మా" అన్నాను.

(నవ్య వీక్లీ - 14 ఏప్రిల్ 2010)

(సి.పి. బ్రౌన్ అకాడమీ - నవ్య వీక్లీ ఉగాది కథల పోటీలో ప్రథమ బహుమతి)